

telefonického zařízení v domě čis. 530 v H., jakmile o povolení jeho Gustavem T-ou do 24. září 1924 bylo žádáno. Je-li tomu tak, pak jest odsouzení stěžovatelů zřejmě právně pochybeným a rozsudek zmatečným podle §u 281 čis. 9 b) tr. ř. Jelikož však rozsudek, vycházející ze svého nesprávného právního stanoviska, po této stránce neobsahuje žádných zjištění, není soud zrušovací s to, by ihned ve věci sám rozhodl. Bylo proto napadený rozsudek zrušiti a věc vrátiti do první stolice k opětnému projednání a rozsouzení. Jen mimochodem se podotýká, že ve zjištěné skutečnosti, že Miroslav T. radiotelefonní zařízení sám zřídil, nelze ještě spatřovati »v y r á b ě n í« takového zařízení ve smyslu §u 24 zákona, ježto již etymologicky výrobou zařízení nelze uznati ojedinělé sestavení takového zařízení ze součástí odjinud opatřených k účelům radioamatérským pro vlastní nebo domácí potřebu.

Čís. 2179.

Okolnost, kterou obžalovaný zavinil svou vazbu vůbec, nebrání jejímu započtení ve smyslu §u 55 a) tr. zák., jsou-li tu konkrétní okolnosti, které měly bez jeho zavinění v zápětí prodloužení vazby nad míru, podmíněnou pravidelným během věci.

Pokud jest započísti vazbu v cizině.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1925, Zm I 812/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečné stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením krajského soudu v Chebu ze dne 30. září 1925 byl porušen zákon v předpisu §u 55 a) tr. zák., usnesení to se zrušuje a uznává se právem, že se obžalovanému započítává do trestu podle §u 55 a) tr. zák. také vyšetřovací vazba od 16. května do 30. května 1925.

Důvody:

Rozsudkem krajského soudu v Chebu ze dne 18. června 1925 byl obžalovaný uznán vinným zločinem krádeže podle §§ů 171, 173, 174 II. c), 179 tr. zák. a odsouzen k trestu těžkého žaláře 6 měsíců, zostřené a doplněné jedním postem měsíčně. Do trestu byla mu podle §u 55 a) tr. zák. započtena zajišťovací a vyšetřovací vazba od 30. května do 18. června 1925. Obžalovaný, který nastoupil trest dne 18. června 1925, podal dne 30. září 1925 u krajského soudu žádost, by mu do trestu byla započtena také vazba od 16. do 30. května 1925. Jde tu o zajišťovací vazbu, v níž byl obžalovaný v Německu ode dne 16. května 1925 (kdy končil jeho trest 4 roků a 3 měsíců káznice, uložený mu rozsudkem porotního soudu při zemském soudě I. v Berlíně ze dne 16. května 1922) do dne 30. května 1925, kteréhožto dne byl obžalovaný z trestnice v Brandenburgu dodán krajskému soudu v Chebu. Žádosti obžalovaného krajský soud v Chebu usnesením ze dne 30. září 1925 nevyhověl s odůvodněním, že ona vazba byla zaviněna samotným obžalovaným, proti němuž vydán byl zatykač.

Usnesení přičí se zákonu. Je sice pravda, že na obžalovaného byla uvalena řádná vazba vyšetřovací jen z důvodu §§ů 175 čis. 2 a 180 tr. ř. a že zatykač byl naň podle svého odůvodnění vydán proto, že (po spá-

chaném trestném činu) uprchl. Než tento povšechný moment, přicházející v úvahu jako okolnost, kterou obžalovaný zavinil svoji vazbu vůbec, ustupuje v pozadí před konkrétními okolnostmi, které měly bez zavinění obžalovaného v zápětí prodloužení jeho vazby nad míru, podmíněnou pravidelným během věcí. Okolnost, zdůrazňovaná v usnesení krajského soudu, že proti obžalovanému vydán byl zatykač, postrádá tudíž významu obžalovanému nepříznivého při řešení otázky, zda zavinil obžalovaný svoji vazbu od 16. do 30. května 1925. Ze spisů je naopak zřejmo, že se nestalo zaviněním obžalovaného, nebyl-li (ač k přípravě toho bylo za trestní vazby, v níž se nacházel v Německu, dosti času) dodán ke krajskému soudu v Chebu ihned po skončení této trestní vazby, nýbrž držán byl v Německu ještě dále po 14 dní ve vazbě zajišťovací. Že ani nalézací soud nepřikládal zatykači proti obžalovanému původně význam okolnosti, nasvědčující jeho zavinění na vazbě, je patrné z toho, že v rozsudku započítal mu podle §u 55 a) tr. zák. do trestu vazbu od 30. května do 18. června 1925. Výrok ten není sice v rozhodovacích důvodech rozsudkových nijak odůvodněn, než výrokem samým naznačil nalézací soud sice nepřímě, však způsobem, nepřipouštějícím vzhledem ke znění §u 55 a) tr. zák. nížežádých pochybností, že tuto část vazby pokládá za obžalovaným nezaviněnou, neboť jinak nebyl by mohl ani tuto vazbu započítati mu do trestu. Není pak nejmenší příčiny, by co do otázky zavinění obžalovaného na vazbě bylo rozeznáváno mezi jeho vazbou od 16. do 30. května 1925 na jedné straně a od 30. května do 18. června 1925 na straně druhé. Ocítl se tudíž nalézací soud v rozporu se svým vlastním stanoviskem, jemuž byl původně dal v rozsudku výraz, když v onom svém pozdějším usnesení vyslovil, že onu prve část své vazby obžalovaný sám zavinil.

Čís. 2180.

Zmateční stížnosti z důvodu §u 281 čís. 4 a 5 tr. ř. lze napadati i výrok o trestu.

Krádež zůstává deliktem majetkovým, i když byla spáchána z pohrutek politických.

»Spolupachatelství« nevyžaduje, by každý spolupachatel spolupůsobil od prvopočátku při celé trestné činnosti a aby případná úmluva předcházela započetí činnosti. Stačí, když, poznáv dosavadní činnost ostatních účastníků, čelící k dosažení zakázaného cíle, přistoupí právě za tímto účelem v dohodě s nimi dříve, než ještě byla dovršena celá skutková podstata zločinu, k činnosti ostatních a ji svou spolučinností doplní.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1925, Zm II 604/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 24. října 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ů 197, 201 a), 203 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje především zmatky §u 281 čís. 4 a 5 tr. ř., poněvadž nebylo vyhověno návrhům obhajoby, jimiž mělo býti do-